

Manifest internacionalistů

proti kapitalistické válce a míru na Ukrajině...

„JEJICH VÁLKY! NAŠI MRTVÍ!“
Pod tímto heslem se radikální proletáři distancovali od pacifistických pochodů, které se v ulicích španělských měst konaly v březnu 2004 po masakru v Madridu, při němž zahynulo více než 200 lidí. Právě toto defetistické heslo razili v reakci na vojenské angažmá Španělska v Iráku a „válku proti teroru“, kterou nastolil světový kapitalistický stát a jeho španělská pobočka. V jejich akcích zaznívala ozvěna mnohých historických projevů revolučního defetismu, které vymezují vývoj třídních společností, a tedy i třídní boj, třídní válku.

Jako sociálně-revoluční proletáři, komunisté, anarchisté... nemáme naprosto žádný hmotný zájem na tom, abychom se jakkoli stavěli na stranu kapitalistického státu a jeho demokracie, ať už je jakákoli, na stranu našich třídních nepřátel, našich vykořisťovatelů, těch, kteří nám s nasazenými bajonety vždy opláceli „olovem, kulometem, vězením“, když jsme bojovali a vyšli do ulic, abychom se domohli svého lidství. A to bez ohledu na povahu a politickou orientaci režimu ve vlasti A nebo ve vlasti B, které se v tom či onom okamžiku střetávají v mezistátním konfliktu za své vlastní dobovačné a

mocenské zájmy. Nikdy nebudeme solidární s žádným z našich vykořisťovatelů!

JEJICH ZÁJMY! NAŠI MRTVÍ!
Nestojíme na straně ani jednoho ze států účastnícího se konfliktu, ať už je jeden z nich podle převládající buržoazní politické morálky klasifikován jako „agresor“ a druhý jako „napadený“, nebo naopak. Jejich zájmy jsou výhradně jejich a jsou v naprostém rozporu se zájmy vykořisťované třídy, tedy nás proletářů. Proto mimo a proti veškerému nacionalismu, vlastenectví, regionalismu, lokalismu a partikularismu hlasitě a jasně potvrzujeme svůj internacionalismus!

Proletariát jako revoluční třída neprojevuje žádnou neutralitu vůči žádnému ze svých vykořisťovatelů, kteří proti sobě stojí při přerozdělování svých podílů na trhu, ale naopak je odmítá oba jakožto dvě strany téže skutečnosti, světa vykořisťování jedné třídy druhou, a vyjadřuje svou hlubokou solidaritu se všemi sektory naší třídy, které jsou vystaveny mnohonásobným útokům jednoho či druhého historického nepřítel. Ale aby bylo jasno, nikdy nebudeme proletářům upírat nutkavou potřebu bránit se proti jakékoli agresi, útlaku, mučení, masakru...

Nyní už proletáři na Ukrajině nemají proti sobě jen svého obvyklého, každodenního nepřítele, tedy „napadený“ ukrajinský stát a jeho místní buržoazii (nazývanou „oligarchové“, aby se lépe skryla jejich skutečná třídní povaha, jako by se snad nějak lišili od všech ostatních kapitalistů jinde na světě), už nemusí strpět jen útoky vlastní buržoazie (snižování mezd, propouštění, válečná ekonomika a potlačování stávkových hnutí, které po ní následují), ale od 24. února letošního roku musí čelit i vojenské ofenzívě „agresorského“ státu ruských kapitalistů s jejich armádou, bombardováním, raketami, každodenními masakry...

JEJICH NÁRODY! NAŠI MRTVÍ! A všem válečným štváčům z levice a krajní levice kapitálu, kteří budou opět obviňovat revoluční náře, že jsou „neutrální“ a že se „nestaví na žádnou stranu“, odpovídáme, že v tomto manifestu a v naší bojové činnosti obecně naopak děláme pravý opak: neochvějně se stavíme na stranu proletariátu a na obranu jeho historických a bezprostředních zájmů, stavíme se na stranu jeho akce za rozvracení tohoto světa války a bídy, stavíme se na stranu rozvoje, zobecnění, koordinace a centralizace již existujících aktů sbratřování, dezerce, vzpoury na obou stranách fronty, proti oběma válčícím stranám, proti oběma státům, proti oběma národům, proti oběma místním frakcím světové buržoazie... Podporujeme rozšíření těchto bojů a jejich organické propojení s bojem, který již několik měsíců probíhá všude pod černým sluncem společenské diktatury kapitálu, ať už na Srí Lance, v Peru, Íránu, Ekvádoru nebo v Libyi...

Stavíme se na stranu rozvoje třetího tábora, jediného tábora, který hájí globální zájmy proletariátu v jeho bezprostředním a historickém boji proti vykořisťování, námezdní práci, bídě a válce. Tento třetí tábor je táborem internacionalistického revolučního proletariátu, který se staví proti všem přítomným buržoazním táborům válečných štváčů, je to tábor našich třídních bratrů a sester, kteří bojují za své vlastní zájmy, jež jsou v protikladu k zájmům všech, kdo hájí

soukromé vlastnictví, peníze a s nimi spojený společenský řád...

JEJICH MÍR! NAŠE VYKOŘIŠŤOVÁNÍ! Jestliže kategoricky odmítáme všechny buržoazní války, v nichž proletariát slouží jen jako potravina pro děla, ať už je součástí jakékoli válečné strany, stejně tak a se stejnou rozhodností odmítáme „mír“, který nikdy není víc než převrácený, ale zároveň komplementární moment „války“. Mír je pouze okamžikem rekonstrukce mezi dvěma válkami, protože válka je pro kapitál nezbytná k dočasnému vyřešení krizí, které jsou jeho výrobnímu způsobu vlastní. Válka je však také nejvyšším momentem sociálního smíru, a ten je pouze zhmotněním permanentní války vedené proti naší třídě prostřednictvím vykořisťování naší pracovní síly, komodifikace našich životů a odcizování naší existence.

Vrátíme-li se k Ukrajině, rádi bychom zde zdůraznili, že pokud se důrazně stavíme proti podpoře kterékoli strany v současné válce, která nikdy není ničím jiným než válkou mezi státy, pokud odmítáme postavit se na stranu kterékoli z buržoazních válčících stran, a to jak na stranu „okupovaného“ ukrajinského „napadeného“, tak na stranu „okupanta“, ruského „agresora“, naše analýza událostí, které se odehrály jen několik týdnů před začátkem války na Ukrajině, je jiná, a dokonce naprosto opačná. Máme na mysli vojenské represe v Kazachstánu a „okupaci“ této země elitními jednotkami ruské armády – jedna „okupace“ nemusí být nutně stejná jako druhá!

NAŠE VZPOURY! NAŠI MRTVÍ! Potlačení dělnického povstání v Kazachstánu v lednu loňského roku zřejmě nešokovalo nikoho, anebo jen málokoho, a to z dobrého důvodu. Dokonce ani na Západě, kde nakonec kapitalisté velmi rychle pochopili, že ruská buržoazie tím, že „vtrhla“ do Kazachstánu, který se vymkl společenské kontrole, potlačila vzpuru proletariátu a terorem obnovila řád dobrých obchodů, řád mezinárodního byznysu, ve skutečnosti objektivně koná v zájmu všech kapitalistů, a tedy i nadnárodních společností, které mají své sídlo na

Západě. V tom spočívá celý rozdíl mezi „okupací“ Kazachstánu za účelem potlačení sociálního hnutí, které částečně ohrožuje současný řád věcí, kapitalistický řád, na jedné straně a „okupací“ části Ukrajiny v konfliktu, který odpovídá geostrategickým zájmům různých frakcí téhož světového kapitálu, na straně druhé.

Je nasnadě, že proletářský přístup k těmto dvěma typům okupace a k tomu, jak se k nim postavít, bude zcela odlišný. V případě, kde proti sobě stojí dva buržoazní aktéři, tak, jako je tomu na Ukrajině, znamená zaujetí postoje a angažovanost proti jednomu, proti „agresorovi“ (zde v tomto případě ruskému státu), ale ne proti druhému, „napadenému“ (ukrajinskému státu) objektivně a především prakticky – ať se to někomu líbí nebo ne, navzdory jeho vlastní vůli, navzdory tomu, co ten či který člověk prohlašuje – zavázat se k jednomu z táborů a podporovat ho. Tím spíše, že tu neexistuje žádná skutečná dynamika autonomie vůči vojenským strukturám či zásobovacím strukturám, které tvoří rámec tohoto závazku. Nebudeme si totiž nic nalhávat, před vypuknutím války na Ukrajině neexistovalo a zatím neexistuje žádné silné revoluční hnutí, které by bylo dostatečně antagonisticke, aby dokázalo prosadit společenskou sílu naší třídy a hájit její bezprostřední i historické zájmy.

Na druhou stranu v případě proletářského povstání v daném regionu, které je buržoazie nucena potlačit za přispění „vnější“ intervenční síly (kvůli defetismu, které podkopává aktivitu místní represivní síly), nabývá výsledná „okupace“ zcela jiného charakteru. Naším nepřítelem je samozřejmě naše vlastní buržoazie, ale především ta buržoazie, která stojí přímo proti nám, ta, která nás potlačuje, ta, která nás bombarduje, ta, která nás masakruje, ta, která zaujímá místo buržoazní frakce, která nás původně vykořisťovala, ta, která ji nahrazuje. Samozřejmě chápeme, že tváří v tvář „agresi“, tváří v tvář „okupaci“, tváří v tvář masakrům a represím proletáři chtějí vzdorovat, chopit se zbraní, bránit se... Ale

nakolik měl v Kazachstánu takový ozbrojený odpor za cíl bránit společenské povstání, bránit zárodek revoluční dynamiky, natolik na Ukrajině odpor proletářů, pokud se opět zaměří pouze na jednoho z protagonistů válečné konfrontace, riskuje, že bude velmi rychle zničen a skončí v náručí ukrajinského státu, jeho spojenců a jejich buržoazních zájmů. Tak nám to alespoň ukazují dějiny bojů naší třídy... a historický příklad Španělska 1936-1937 je v tomto směru víc než poučný. protože Revoluce tam byla obětována ve jménu obrany „menšího zla“ – buržoazní republiky, antifašistické lidové fronty – proti tomu, co bylo představováno jako „absolutní zlo“ – fašismus.

Včera ve Španělsku stejně jako dnes v Rojavě a na Ukrajině „lid ve zbrani“ zdaleka nepředstavuje ozbrojený proletariát, naši třídu vyzbrojenou zbraněmi kritiky, které umožňují rozvíjet skutečnou kritiku zbraněmi...

Proto zdravíme proletáře, kteří se odmítají zařadit do jednoho či druhého z přítomných buržoazních táborů a kteří naopak potvrzují svůj internacionalismus a organizují se, aby se postavili oběma znepráteným bratrům. Jako v 80. letech minulého století, kdy se „iráčtí“ dezertéři zorganizovali společně s „iránskými“ dezertéry během strašlivých jatek, která trvala dlouhých osm let, a kdy spojili své síly, aby společně bojovali proti oběma buržoazním armádám.

Sláva proletářským ženám na Ukrajině, jak v západní Zakarpatské oblasti (tedy pod ukrajinskou vojenskou správou), tak na Donbasu, ve „východních provinciích“ (tedy pod ruskou vojenskou správou), které vyšly do ulic, aby vyjádřily své pohrdání „obranou vlasti“ a požadovaly návrat svých synů, bratrů a blízkých, kteří byli vysláni na některou z front, aby hájili zájmy, které nejsou jejich vlastní.

Zdravíme proletáře na Ukrajině, kteří tajně ukrývají ruské vojáky, kteří dezertovali, a to na vlastní nebezpečí, protože když je zatknou buď ruské nebo ukrajinské vojenské orgány, dají jim najevo, kde je v tomto špinavém světě zákonná síla, kterou

stranu a kterou vlast musí bránit a že žádné sbratřování nebude tolerováno.

Pozdravujeme proletáře na Ukrajině, kteří navzdory povinným odvodům utíkají před zařazením do vojenských jednotek všemi dostupnými prostředky, ať už legálními či nikoli, a odmítají se tak obětovat a sloužit pod hadrem ukrajinské národní vlajky.

Zdravíme ruské vojáky, kteří od začátku „speciálních operací“ na Ukrajině utíkají z války a masakrů, opouštějí funkční tanky a obrněná vozidla a hledají záchranu na útěku prostřednictvím sítě solidarity s dezertéry z obou armád.

Zdravíme také (ačkoli informace na toto téma jsou kvůli válce protichůdných komuniké a vojenské propagandy méně jisté!) 600 vojáků ruské námořní pěchoty, kteří se na samém začátku války odmítli vylodit, a zmařili tak obojživelnou operaci v Oděské oblasti.

Zdravíme také (se stejnými výhradami) ruské vojáky, kteří se údajně vzbouřili a odmítli zaútočit na Charkov, rovněž na samém začátku konfliktu.

Náš pozdrav patří i vojákům armády „Doněcké lidové republiky“, násilně odvedeným a poslaným na mariupolskou frontu, kteří odmítli pokračovat v boji, aby sloužili jako „potrava pro děla“ (podle jejich vlastního vyjádření!), přestože byli nakonec posláni bránit sousední „Luganskou lidovou republiku“.

Ať žijí rebelové a sabotéři, kteří v Ruské federaci vypálili již desítky vojenských náborových kanceláří a dalších úřadů po celé zemi.

Pozdrav železničářům v Bělorusku, kteří opakovaně sabotovali železniční tratě nezbytné pro udržování zásobovacích linek ruské armády rozmístěné na Ukrajině.

Zdravíme proletáře na Ukrajině, kteří hned po prvních bombardování začali organizovat hromadné rabování obchodů opuštěných jejich majiteli, supermarketů a nákupních center, jak bylo hlášeno z Melitopolu, Mariupolu, Chersonu a dokonce i z Charkova, a tím se snažili uspokojit své

elementární potřeby přežití proti všem zákonům a morálce, které chrání soukromé vlastnictví.

Zdravíme všechny proletáře v týlu fronty, kteří organizují stávky a odmítají nabídnout svou práci a pot válečné ekonomice, ekonomice sociálního smíru, a tím i ekonomice vůbec, ať už si to uvědomují nebo ne.

Na závěr pozdravujeme proletáře, železničáře, přístavní dělníky... v Evropě, v Řecku, v Anglii..., kteří odmítají přepravu vojenské techniky pro NATO na Ukrajinu.

Sláva vám všem, kteří se odmítáte obětovat na oltář války, bídy a vlasti!

A v den, který se, jak doufáme, blíží, kdy proletáři vyjdou do ulic Moskvy a Kyjeva a všech velkých měst Ruska a Ukrajiny a budou jednohlasně skandovat „Putine a Zelensky, pryč s vámi!“, pak odpovíme (s odkazem na soudruhy, kteří před dvaceti lety v ulicích Argentiny hlásali *¡Que se vayan todos!*), ať táhnou všichni, Bidenové, Johnsonové, Macronové, Scholzové, Sanchezové, von der Leyenové, Michelové, Stoltenbergové... všichni ti váleční štváči a kazatelé bídy... a všichni ti, úplně všichni, kteří sedí na politické střídačce a čekají na svou příležitost!

Ale řekněme si to jasně: v tomto systému všeobecné prostituce, tedy námezdní práce, povinného prodeje naší pracovní síly, jsou tihle všichni jen zprostředkovateli. Kromě všech lidí, kteří ztělesňují společenskou diktaturu kapitálu, je to především neosobní společenský vztah, který může být, je a byl reprodukován jakýmkoli prvkem, buržoazním či proletářským, který se k tomu propůjčí. I když tedy plně sdílíme radost proletářů na Srí Lance, kteří po svržení stávajícího prezidenta před několika dny vtrhli do jeho prezidentského paláce a vycachtali se v jeho luxusním bazénu, musíme si položit otázku: jak dotáhnout revoluční dynamiku ke konečným důsledkům, jak vyvlastnit třídu vlastníků a znovu si přivlastnit naše životní prostředky... a především jak zabránit tomu, aby se to všechno nevrátilo! Tady začíná skutečné lidské dobrodružství...

★ Třídní válka – 31. července 2022 ★